

Zamyšlení nad 2. liturgickým čtením z Řím 14,7-9, neděle 24. v mezidobí

Žádný z nás nežije sám sobě ani neumírá sám sobě. Neboť žijeme-li, žijeme pro Pána, umíráme-li, umíráme pro Pána. Ať tedy žijeme nebo umíráme, patříme Pánu. Vždyť právě proto Kristus umřel a vstal k životu, aby se stal Pánem nad mrtvými i nad živými.

Nikdo nežije sám sobě. Toto slovo může být povzbuzením všem osamělým lidem, vdovám či vdovcům, rozvedeným, těm, co nevstoupili do manželství, či v jaké se kdo nachází situaci a cítí se osamocený. Také člověk bez práce, s chybějícím zdravím, cítící se zbytečný. Takový člověk si má říci: „Jsem zde pro Pána, který se mnou počítá. Proto nemám důvodu ke smutku a sebelítosti, že nikam nepatřím.“

Nikdo nežije sám sobě. Toto slovo může být i napomenutím lidem obklopeným svou rodinou, dětmi, přáteli, lidem vytíženým, někdy až přespříliš. I takový člověk si má říci: „Je dobře, že jsem mezi přáteli, mezi svými, je dobře, že mám práci. I přesto však nemám právo zapomínat, že jsem zde ne jen pro práci, ne jen pro své blízké, ale jsem zde pro Pána.“

Zamysleme se nad větou „*patříme Pánu*“. Tato věta je dvojnásobným zdůrazněním jedné skutečnosti. Aby byl někdo pánem, zde rozumějme vlastníkem, musí ten někdo něco vlastnit. Řekne-li apoštol Pavel, že „*patříme Pánu*“, říká – jsme vlastnictvím Božím. Také v apoštolském vyznání víry recitujeme: ... „*(věřím) i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho...*“ Být něčím vlastnictvím, z toho může jít až mráz po zádech. Zavání to otroctvím. Otroci byli přece majetkem svých pánů. Mám být otrokem Božím, když vyznávám, že on je můj Pán?

Lidé na prvních stránkách bible odmítli Boha s jeho požadavky. Chtěli si být bohy sobě samým. V tom spočíval první hřích. Namísto předpokládané svobody se však stali otroky hříchu, otroky práce, otroky svých pohnutek, otroky smrti.

Svatý Ludvík Maria Grignon z Monfortu v knize Pravá mariánská úcta upozorňuje hloubavého křesťana usilujícího o duchovní život na skutečnost dvojího panství a dvojího otroctví. Buď Bůh, nebo hřích. Na znamení přijetí Boha za svého Pána využil sv. Ludvík ozdob zlatých řetízků běžně nošených muži i ženy. Dal jim nový význam, znamení poddanství Bohu. Jako mohli nosit v představách Ludvíkových čtenářů otroci řetězy, aby pánům neutekli, tak i jemným šperkem může vyjádřit Ludvíkův žák touhu být Pánův.

Jsme dnes příliš hrdí na svou svobodu, takže Grignonovo řinčení řetězu na krku a slovo otrok může být něčím šokujícím. Přesto pro pochopení, kdo je kdo a kdo kam patří, je dobré podívat se na věci i takto. Vraťme se ke slovu Pán – vlastník. Co se Boha týče, je nám více Otcem, Matkou, přítelem, bratrem, tím nejbližším. Tyto představy více lahodí našemu sluchu. Slovo Pán však říká, že nejsme tvorové stejné úrovně s Bohem. Nejsme ti, kdo bychom se mohli s Bohem rovnat či opravovat jeho příkazy a ustanovení. V jistém slova smyslu titul Pán může znít až nepříjemně. Proč, protože za tím moc dobře vnímáme požadavek jisté poslušnosti a poddanosti. Ale jako se malé dítě nemůže stavět proti otci, protože otec domýšlí věci dále, než malé dítě. Jako žák nebude diskutovat, co se bude učit, protože učitel ví lépe, k čemu žák bude to, či ono. Tak ani člověk by konal nemoudře, kdyby Boha nevnímal jako Pána.

Ať tedy žijeme nebo umíráme, patříme Pánu. Ani hřích, ani smrt, ani samota, ani smutek, ani druzí lidé, či horečnaté úsilí na této zemi nás od něho odloučit nemůže, nebudeme-li chtít. Necht' jsou tato slova povzbuzením, či napomenutím, především však zastavením se na cestě k novému vykročení do větší blízkosti s Pánem.